

Transport af djur till lands och sjöss i Finland.

II.

Sedan de hufvudsakligaste af de äskade utlåtandena numera ingått, nämligen från Helsingfors skeppsbefälhafvareförening, Järnvägsstyrelsen, Finska ångfartygsaktiebolaget och Mustiala landtbruksinstitut äfvensom från Finska veterinärföreningen, till hvilken kommittén jämväl senare ansett sig böra vända sig för inhämtande af råd, ber undertecknad, kommitténs sekreterare, härmed att få, med stöd af dessa utlåtanden, för kommittén framlägga ett nytt Förslag till förordning angående transport af djur i Finland.

Innan jag dock framlägger detta vill jag här nedan anföra de utlåtanden om det tidigare förslaget resp. föredragningar m. fl. afgifvit.

SKEPPSBEFÄLHAFVAREFÖRENINGEN

I

HELSINGFORS.

Helsingfors, d. 4 Febr. 1904.

N:o 10.

**Till Helsingfors Djurskydds-
förening.**

Såsom affordradt yttrande rörande ett till Skeppsbefälhafvareföreningens granskning öfverlämnadt betänkande i fråga om transport af djur till lands och sjöss, innehållande förslag till förordning i ämnet, får föreningen, som själfallet ingått i pröfning af nu föreliggande fråga endast

såvidt densamma angår transport af djur sjöledes, afgifva följande:

Djurtransport till sjöss förekommer hos oss ännu i jämförelsevis ringa skala. Utom de tillfälliga kreaturstransporterna med våra kust- och skärgårdsångare och importen af ett och annat race- eller afvelsdjur från utlandet, förekommer mera regelbunden utskeppning af större och mindre djur uteslutande emellan österbottniska hamnar och Sverige. Ehuru det i allmänhet bör erkännas att befälhafvarene å finska fartyg icke underlåta att vidtaga de åtgärder till undvikande af onödigt djurplågeri, som förhållandena medgifva, kan det å andra sidan icke nekas att mycket på detta område ännu återstår att göra, och att bestämda reglementariska föreskrifter i detta ämne vore till stor nytta. Att lagstiftaren härvid bör gå tillväga med en viss varsamhet, på det att icke de här framträdande intressena af såväl nautisk som ekonomisk natur må blifva lederade, är uppenbart. Uti det på föranstaltande af Helsingfors Djurskyddsförening utarbetade förslag till förordning, uppgjordt med ledning af särskilda utländska föreningars och auktoriteters uttalanden och förslag, hvilka delvis sakna tillämplighet på våra förhållanden, beaktas emellertid, enligt föreningens tanke, alltför ensidigt frågans humanitära sida, utan att tillbörligt afseende fästes vid de praktiska svårigheter ett genomförande af dessa utan tvifvel välmenade föreskrifter skulle medföra. Äfven har förslaget icke tagit hänsyn därtill, att samma regler icke äro tillämpliga vid djurtransporten inomskärs som vid befordrande af djur å sjögående fartyg. Såsom allmän anmärkning mot förslaget kan vidare anföras att detsamma går alltför mycket i detalj samt innehåller en massa råd och anvisningar, hvilka nog kunna vara mycket värdefulla, men icke lämpligen hafva sin plats i en allmän författning. Ur dessa synpunkter har föreningen underkastat lagförslagets detaljer följande kritik:

§ 1 innehåller i främsta rummet den bestämning

„att transportdjur böra beredas tillräckligt utrymme, så att desamma obehindradt kunna både stå upprätta och lägga sig.“ Uti § 13 af förslaget utvecklas denna bestämning därhän att de till kreaturstransport afsedda fartygen böra vara så inredda att hvarje transportdjur förfogar öfver sin särskilda afskrankning, där djuret efter behag kan lägga sig eller stå, och föreskrifver sistsagda § ytterligare att mellanbalkarna böra vara så täta att djuren icke ens i liggande ställning komma i kollision med hvarandra eller annars ådraga sig skador. Detta förslag, som ur djurskyddsvänlig synpunkt låter nog så plausibelt, är dock af praktiska skäl utförbart. Ty det bör icke förglömmas att vår handelsflotta icke eger en enda för kreaturstransport enkom utrustad ångare, utan äro de alla därjämte afsedda för frambefordrande af annan last och passagerare. Skulle nu förberörda rigorösa bestämning blifva lag, komme det ökade utrymmet, som kreaturstransporten skulle fördraga, att öfverhöfvan fördyra densamma och verka hämmande på hela denna näringsgren, hvarjämte detta skulle göra intrång på fartygets lastningsförmåga i öfrigt. Å andra sidan kan ju icke förnekas att det nu brukliga förfarandet att vid inlastning af djur stufva dessa sida vid sida utan mellanbalkar under ogynnsamma väderleksförhållanden kan leda till ett betänkligt djurplågeri, i det att djuren, som måste hållas stående under hela färden, vid fartygets slingringar löpa fara att kastas omkull eller stöta sig emot hvarandra, påtrampas och lemlästas. För att undvika detta vore särskilda föreskrifter för placering af större transportdjur af nöden, och skall föreningen därför vid behandlingen af omnödade § 13 återkomma till denna fråga.

Uti föreliggande § 1 ingår dessutom föreskrift därom att transportdjuren alltid böra vara skyddade mot drag och kyla. Enligt hvad föreningen har sig bekant, äro de för kreaturstransporter oftare anlitade ångarne i allmänhet försedda med skyddstak och sidosegel, hvilka erbjuda tillräckligt skydd mot regn och blåst. Å de ångfartyg däremot,

hvilka endast tillfälligtvis frambefordra kreatur, skyddas dessa genom presenningar så godt sig göra låter; men icke sällan inträffar det att storm och sjögång omöjliggöra dessa provisoriska anordningar. Att nu uppställa den fordran att hvarje fartyg städse bör vara försedt med inkom för ofvanberörda ändamål afsedt skyddssegel med alla därtill hörande stöttor och tillbehör kan enligt föreningens åsikt icke komma i fråga. Särskildt för sådana fartyg, som endast undantagsvis anlitas för djurtransporter, skulle det vara obilligt att påbjuda dessa ganska skrymmande inrättningar, hvilka då de icke användas äro till hinder ombord. Föreningen kan för sin del icke förorda ett kategoriskt stadgande i förberördt syfte, utan torde det vara nog att åhvälfva fartygets befälhafvare att i den mån förhållandena det medgifva vidtaga lämpliga åtgärder för djurens skyddande mot drag och kyla.

§ 4 skyldigkänner befälhafvaren att ovillkorligen tillhandahålla filter eller täcken för transportdjurens skyddande under den kallare årstiden, men synes denna skyldighet lämpligen böra åläggas afsändaren, enär befälhafvaren ej kan hafva plats för ett ständigt lager af filter eller täcken ombord samt icke heller alltid är i tillfälle att anskaffa sådana å de orter, där inskeppning af kreatur försiggår.

§ 5. Denna § uppställer fordran på att skild vårdare bör vid hvarje djurtransport medfölja hvart tiotal djur eller del däraf. Denna föreskrift, som kan vara väl på sin plats, då det gäller större djur s.s. hästar och nötkreatur, synes däremot vara alldeles obillig beträffande mindre djur s.s. svin, får och kalffvar. Enligt föreningens åsikt borde fördenskull nämnda föreskrift hafva tillämpning endast å transporter af det förra slaget. Äfven de mindre djuren äro nog i behof af vårdare, men borde det vara tillräckligt om en sådan finnes för hvarje 25-tal kräk.

§ 9. Förbudet mot transport af kalffvar under 14 dagar synes icke ens ur djurskyddsvänlig synpunkt moti-

veradt. Föreningen håller för sin del före att sådana spädkalfvar utan olägenhet kunna transporteras i korg eller säck, löst tillbunden om halsen, om blott djuren egnas tillräcklig eftersyn.

Slutmeningen och § 12 innehålla en upprepning af föreskrifterna uti §§ 1 och 13 beträffande transportdjurens placering ombord och kunna därför utgå.

§ 13 uppställer främst den fordran att hvarje transportdjur, hvarmed tydligen afses endast hästar, boskap och andra större djur, bör placeras i en särskild afdelning eller spilta. På sätt ofvan framhållits kan detta, af omtanke för djurens välbefinnande dikterade förslag icke utan svåra olägenheter realiseraras. Enligt föreningens åsikt skulle det med nu ifrågakomna stadgande afsedda syftmålet redan ernås, ifall den för boskapen afsedda delen af fartyget vore afbalkad i afdelningar, enhvar innehållande ända till 4 fullvuxna djur. Inom hvarje afdelning skulle tillräckligt rum beredas djuren, så att dessa kunde intaga sin föda och lägga sig till hvila utan att komma i kollision med hvarandra. Genom en sådan anordning och under förutsättning att djuren i öfrigt beredes en ändamålsenlig vård skulle enligt föreningens mening de missförhållanden, som ofta nog vidlåda sjötransporten af boskap i större antal, till hufvudsaklig del kunna undvikas. Det kan i detta sammanhang förtjäna att omnämnas att ett sådant arrangement med 4 djur i hvarje bås, enligt i England emanerade föreskrifter, ansetts tillfylles för de fartyg, som förmedla öfverskeppningar af boskap från Amerika till kontinenten och som äro för detta ändamål enkom utrustade.

Emellertid synes det föreningen vara fullkomligt obefogadt att uppställa ofvan omförmälda fordran på djurens placering i spiltor för alla fartyg, äfven de mindre inomskärs gående ångarena, hvilka tillfälligtvis anlitas för transport af boskap. På sådana fartyg borde antydda föreskrift icke tillämpas, utan vore det tillräckligt att befälhafvaren

ålades tillse det den för djuren afsedda platsen vore fredad och fullt tillräcklig.

Hvad detaljerna i nu föreliggande § i öfrigt beträffar, så torde föreskrifterna därom att djuren böra placeras tvärskepps äfvensom beträffande afbalkningarnas konstruktion och täthet samt rörande golfvets beskaffenhet vara af behofvet påkallade. Däremot torde det vara onödigt att uttryckligen nämna måttet för bredden af de gångar, som böra finnas emellan kreatursraderna, utan vore det nog om stadgandet förändrades sålunda att dessa gångar borde vara tillräckligt breda för att vårdaren skall kunna fullgöra sitt arbete. De i § ingående föreskrifterna beträffande anordningarna för djurens utfodring och vattning synas jämväl innebära ett alltför långt gående reglementerande, som skulle verka betungande särskildt å de för tillfällig kreaturs-transport begagnade ångfartygen.

§ 16 föreskrifver kategoriskt att transportdjuren icke få kvarstå å däck medan ångaren ligger i hamn, utan att desamma böra föras i land och beredas lämpligt nattlogis. Enhvar befälhafvare inser utan vidare att denna föreskrift är omöjlig att efterlefva. Ty först och främst förutsätter densamma med nödvändighet att erforderliga stallrum kunna disponeras i närheten af angöringsplatsen, hvilket visserligen å annat ställe af författningsförslaget antydes, men som torde vara svårt att genomföra. Dessutom är det uppenbart att instufningen och aflastningen af kreaturen skulle medföra större obehag och plåga för djuren än om desamma några timmar kvarstode å däck. Det må ännu tilläggas att en sådan åtgärd, som skulle helt och hållet rubba anordningarna för djurens placering å fartyget, redan på denna grund vore högst opraktisk.

Uti § 17 förbjudas särskilda slag af misshandel vid lossning och lastning af djur, till hvilka ännu kunna läggas flere andra yttringar af råhet, som ofta praktiseras vid slika tillfällen, ex. vridning på svansen m. m. Föreningen anser dock för sin del att, då gällande strafflag innehåller

straff för hvarje slag af djurplågeri, något stadgande härutinnan icke är af behovet påkalladt.

De öfriga i förslaget ingående §§ hafva icke föranledt några särskilda anmärkningar från föreningens sida, helst dessa bestämningar, med undantag af den i § 7, enligt hvad föreningen kunnat finna, icke torde direkt beröra farfysbefälhafvarens verksamhetsområde. Föreningen anser sig likväl böra uttryckligen reservera sig mot att befälhafvaren, som äfven eljes är öfverhopad af mångahanda maktpåliggande och ansvarsfulla göromål, åhvälfves någon som helst kontroll öfver eller ansvarighet för att de uti sagda §§ intagna bestämningarna, såvidt desamma hänföra sig till sjötransport af djur, behörigen efterleivas.

Jämte det Skeppsbefälhafvareföreningen har äran bringa ofvanstående synpunkter till Helsingfors Djurskyddsföreningens kännedom, för att vid lagförslagets definitiva utarbetande beaktas, kan föreningen icke underlåta att framhålla önskvärdheten af att Djurskyddsföreningen måtte lämna initiativet i denna fråga beroende intill dess resultatet af det lagstiftningsarbete rörande djurtransport, som för närvarande torde pågå i Sverige, blifver tillgängligt. Föreningen är öfvertygad om att lösningen af denna viktiga fråga, som torde kräfva en ännu mera ingående beredning än hvad som nu kommit densamma till del, skall i väsentlig mån underlättas, om man vid utarbetandet af lagförslag i ämnet har att tillgå den utredning och erfarenhet, som i enahanda afseende vunnits i vårt västra grannland.

På Skeppsbefälhafvareföreningens vägnar:

Teodor Hjelt

v. ordf.

John Uggla.

SUOMEN VALTIONRAUTATIIET.
RAUTATIEHALLITUS.

Helsingissä $\frac{28}{13}$ p:nä $\frac{\text{Helmi}}{\text{Maalis}}$ -kuuta 1905.
N:o 1883.

Till Djurskyddsföreningen
i Helsingfors.

Sedan Föreningen anhållit om Järnvägsstyrelsens utlåtande öfver ett genom Föreningens försorg uppgjort förslag till förordning angående transport af djur å statsjärnvägarne, har Järnvägsstyrelsen äran härhos öfversända det yttrande, som i saken afgifvits af den af Järnvägsstyrelsen tillsatta kommittén, med hvilket yttrande Järnvägsstyrelsen i allo förenar sig,

Generaldirektör, Öfverste vid Generalstaben

D. Dratscheffsky.

Arvid Berner.

Gabriel Kurki.

Afskrift.

Till Järnvägsstyrelsen.

Sedan Helsingfors Djurskyddsförening anhållit om Järnvägsstyrelsens utlåtande öfver ett genom föreningens försorg uppgjort förslag till förordning angående transport af djur, har Järnvägsstyrelsen öfverlämnat åt en af undertecknade bestående kommitté att afgifva yttrande i saken. Till fullgörande af detta uppdrag får kommittén, för så vidt transport af djur per järnväg vidkommer, vördsamst afgifva följande:

Då transporten af kreatur å statsjärnvägarne är af jämförelsevis ringa omfattning och djuren i regel sändas

å korta afstånd, har det icke ansetts nödigt att för kreaturstransport anskaffa skildt inredda vagnar, utan användas härför vanliga täckta godsvagnar, af hvilka större delen äro så inredda att de medelst anbringande af en planka emellan djuren kunna apteras för kreaturstransport. Bestämmelsen uti § 1 af förslaget därom att djuren under transporten skola kunna lägga sig, förutsätter emellertid att vagnarna äro försedda med tät afbalkning, på det att djuren icke må skada hvarandra. Denna bestämning kan dock icke tillämpas vid statsjärnvägarne med mindre än att för kreaturstransport inredas skilda med tät afbalkning försedda vagnar. Då, såsom ofvan nämnts, kreatur å statsjärnvägarne i regel transporterats å korta afstånd, anser kommittén att djuren icke blifva så uttröttade att de hafva behof af att lägga sig, hvarför bestämmelsen härom torde ur § utgå. För öfrigt skulle föreskriften i § 12 beträffande antalet djur, som få inlastas i järnvägsvagn, icke kunna efterföljas, om djuren skola hafva så stort utrymme att de äfven kunna ligga.

På nyss anförda grund angående kreaturstransportens omfattning å statsjärnvägarne anser kommittén jämväl föreskriften i § 3 därom att vid hvarje större station skall finnas rymligt kreatursstall böra utgå, helst dessa stall helt säkert ytterst sällan komme till användning och järnvägsförvaltningen sålunda onödigtvis förorsakas dryga utgifter för stallens uppförande. — Likaså anser kommittén att järnvägsförvaltningen ej bör åhvälfvas skyldigheten att under transporten förse djuren med foder och vatten, utan bör detta, såsom härintills, åligga afsändaren.

Föreskriften i § 4, att djuren vid transport under kall årstid skola genom stationsbefälets försorg öfvertäckas med filter eller täcken, har kommittén icke heller funnit kunna tillämpas vid statsjärnvägarne, emedan vid alla stationer då borde uppläggas ett antal sådana filter eller täcken. Kommittén anser det vara vida enklare att afsändaren åläggas sörja för djurens öfvertäckning. Likaså bör af-

sändare af djur, som skola försändas i bur, anskaffa sådan bur.

Uti § 5 borde bestämmas att vid större kreatursförsändelse en vårdare skall åtfölja hvarje fullastad vagn.

Då, på sätt förut omnämnts, kreaturstransport vid statsjärnvägarne förekommer endast i mindre omfattning, kan järnvägsbetjäningen själfallet å de flesta stationer icke besitta synnerlig vana vid lastning och lossning af djur. Kommittén finner förty att bestämmningen i § 6 därom, att vid lastning och lossning af djur van stationskarl skall biträda, borde bortlämnas samt afsändare och emottagare åläggas att, såsom härintills varit fallit, lasta och lossa djuren, helst järnvägsförvaltningen i motsatt fall kunde åläggas ersättningsskyldighet för därvid inträffande skada.

Skola transportkärl, uti hvilka lefvande fisk försändes, under transporten afkylas med is, borde i § 8 intagas erinran därom, att sådana kärl böra försändas i kylvagn.

Vid transport af hästar å statsjärnvägarne iakttages att de fastgöras med korta bindslen, på det att de ej må kunna lägga sig, då utrymme härför saknas, hoppa öfver afbalkning, bita hvarandra samt falla omkull och skada sig vid växlingar eller då tåget igångsättes eller stannas. Ur § 11 borde förty ordet „tvungen“ utgå, emedan man genom bindning tvingar djuren att intaga stående ställning.

Då det på skäl, som förut anförts, icke torde ifrågakomma att för kreaturstransport å statsjärnvägarne inreda skilda vagnar, borde föreskrifterna i § 13, beträffande vagnarnas inredning med täta afbalkningar, skilda bås för hvarje djur, träribbor å golfvet, vattenrännor samt häckar eller hoar för fodret, utgå. För djurens förseende med vatten insättas hos oss uti vagnarna nödiga ämbare.

Enär järnvägsvagn, som skall användas för transport af allt slags gods, icke kan desinficieras på annat sätt än med såpa och vatten, borde i § 15 stadgas att järnvägsvagn skall efter djurtransport på ändamålsenligt sätt rengöras.

Uti § 16 föreskrifves att då med djur lastad järnvägs-vagn under kall årstid stannar öfver natten å någon station, böra djuren om möjligt uttagas ur vagnen och beredas lämpligt nattlogis eller sådan järnvägsvagn åtminstone införas i stallet. Då godståg stannar å nattstation endast några timmar och då djurens ut- och inlastning endasr skulle fördröja tågens afgangstid utan att bereda djuren någon hvila, samt då uti lokomotivstall icke finnes utrymme för godsvagnar, borde dessa bestämmelser ur § utgå.

Med stöd af hvad kommittén ofvan anført anser kommittén:

att ur förslaget till förordning angående transport af djur följande föreskrifter böra utgå:

§ 1.

bestämmelsen därom att djuren under transporten å järnväg skola kunna lägga sig;

§ 3.

föreskriften såväl därom att vid hvarje större station bör finnas rymligt kreatursstall som att järnvägsförvaltningen åligger att under transporten förse djuren med foder och vatten;

§ 4.

bestämningen att djuren genom stationsbefälets försorg skola vid järnvägstransport under kall årstid öfvertäckas;

§ 6.

föreskriften att van stationskarl skall biträda vid lastning och lossning af djur;

§ 11.

ordet „tvungen“;

§ 13.

föreskriften angående vagnarnas inredning med täta afbalkningar, skilda bås för hvarje djur, träribbor å golvet, vattenrännor samt häckar eller hoar för fodret; och

§ 16.

bestämmelsen därom att, då med djur lastad järnvägs-vagn under kall årstid stannar öfver natten å station, djuren skola uttagas ur vagnen och beredas lämpligt nattlo-gis eller sådan järnvägsvagn åtminstone införas i stallet; samt

att uti sagda förslag till förordning följande komplette-rande föreskrifter böra intagas:

§ 5.

bestämning därom att vid större kreatursförsändelser en vårdare skall åtfölja hvarje fullastad vagn;

§ 8.

erinran därom att transportkärl med lefvande fisk, som under transporten bör afkylas med is, skall försändas i kylvagn; samt

§ 15.

att järnvägsvagn efter djurtransport rengöres på ändamålsenligt sätt.

Helsingfors, den 15 juni 1904.

A. V. Torén.

J. W. Sundvik.

K. J. Öller

Teodor Munck.

Afskriftens riktighet bestyrker: Helsingfors, å Järn-vägsstyrelsen, den 13 mars 1905.

Gabriel Kurki.

Ote.

Pöytäkirja pidetty opettajakunnan kokouksessa Tammikuun 25 p. 1904. Läsnä olivat herrat Enckell, Karsten, Göös, Stenbäck, Zilliacus ja allekirjoittaja.

§

Lausunto.

Helsingin eläinsuojelusyhdistys on pyytänyt Mustialan maanviljelysopiston opettajakunnalta lausuntoa siitä ehdotuksesta „asetukseksi eläinten kuljettamista varten“, jonka sanottu yhdistys on laatinut, ja saapi opettajakunta tämän johdosta mielipiteenään esiintuoda että ehdotus yleismalkaisesti on tarkotustaan vastaava, joskin siinä on kohtia, jotka eivät ole täysin asiallisia. Niin sanotaan esimerkiksi pykälässä 4 että niinhyvin rautatienasemain kuin laivojenkin päällystön tulee talviasaikana varustaa eläimet peitteillä ja loimilla, mutta tämä huolenpito kuuluu asianomaisille eläinten lähettäjiille, sillä mahdotontahan on yllämainituille päällystöille arvata suureksiko eläinkuljetus kulloinkin nousee ja paljonko peitteitä on varastoon hankittava. Liiallisia kuluja saatettaisiin tämän kautta vaan rautatielle ja laivoille,

Myös olisi syytä tarkemmin harkita pykälissä 2 ja 3 mainittuja kohtia, joissa nim. vaaditaan eläimille lepoa kuljetuksen jälkeen ja tämän johdosta johtuvia eläintalleja ainakin suuremmilla asema- ja satamapaikoilla. Tästä koituu nimittäin arvaamattomia kustannuksia, joiden suorittamisprinsiipeistä ei ole mitään mainittu, ja on se kummin-kin kohta, joka tarkalleen on määrättävä jottei määräys jäisi kokonaan tehottomaksi, jos se sellaisenaan muutenkaan on aivan asiallinen.

Munten tahtoo opettajakunta kannattaa ehdotusta.
Opettajakunnan puolesta

Karl Enckell.

K. Ruhanen.

Otteen oikeaksi todistaa

Ex officio

M. Rundman.

Följande skrifvelse medföljde:

Mustiala den 22 februari 1904.

T. F.
DIREKTORN
FÖR
MUSTIALA LANDTBRUKS-
OCH
MEJERIINSTITUT

No

**Till Helsingfors Djurskydds-
förening.**

Härmed har äran insända af Mustiala landtbruks- och mejeriinstitutets lärarekollegium utbedt utlåtande öfver ett förslag till förordning angående transport af djur.

Högaktningfullt

Karl Enckell.

*

FINSKA VETERINÄRFÖRENINGEN

Helsingfors den 3 maj 1905.

Till Helsingfors Djurskyddsföreningens bestyrelse.

På grund af den skrifvelse föreningen haft nöjet emot-
taga den 19 maj 1904 af djurskyddsföreningen angående

utlåtande öfver ett af Litteratör V. Lindman uppgjort lagförslag för transport af djur upptogs nämnda förslag till diskussion å årsmötet 1904, hvarvid följande kläm af mötet godkändes: Föreningen uttalar sitt erkännande af det vackra syfte Djurskyddsföreningens förslag till lag om transport af kreatur innebär, men ser emellertid i redigeringen äfvensom i afseende å ogenomförbarheten af vissa åtgärder en ingående omarbetning af förslaget nödvändig.

Å Finska Veterinärföreningens vägnar:

O. v. Hellens.

*

FINSKA
ÅNGFARTYGS AKTIEBOLAGET,
HELSINGFORS.

Helsingfors 24 mars 1905.

—
TELEGRAFADRESS:
„FINSKA“ HELSINGFORS.

Herr V. Lindman

Konstantinsgatan 6
Helsingfors.

I anledning af ärade af den 11 d:s få vi meddela att vi icke se oss i tillfälle att afgifva något betänkande i anledning af Helsingfors Djurskyddsföreningens förslag till förordning angående transport af djur till lands och sjöss, då vi så ytterst sällan hafva några djurtransporter oss anförtrorda — på sin höjd då och då frambefordran af en eller par hästar.

Skulle framdeles större transporter förekomma, så äro vi naturligtvis skyldiga att underkasta oss den förordning, som i saken kan tillkomma.

Högaktningsfullt

Finska Ångfartygs Aktiebolaget
pp. **A. Uddström. Axel Krogius.**

Om ock dessa utlåtanden delvis förefalla nog mycket tillgodoseende det egna intresset med skjutande åt sidan af djurskyddets, innehålla de dock en sådan mängd på fackmannainsikt grundade synpunkter, att de otvifvelaktigt i väsentlig mån bidragit till att klargöra denna viktiga fråga. Med stöd af dessa har undertecknad därför som sagdt uppgjort följande nya

Förslag till förordning
angående
transport af djur till lands och sjöss
i Finland.

§ 1.

Vid djurtransport i Finland vare sig å järnväg, till sjöss eller å landsväg bör städse tillses att transportdjuren behandlas skonsamt, att de hafva tillräckligt utrymme, så att de obehindradt kunna både stå upprätta och lägga sig, att de ega tillgång till luft, ljus, foder och vatten i erforderlig mängd samt att de skyddas mot drag och kyla.

§ 2.

Djur få ej öfverlätas till transport, innan de fullt hvilat ut och blifvit behörigen fodrade och vattnade.

§ 3.

Vid större järnvägsstation och hamnplats, där djurtransport eger rum, bör finnas af vederbörande kommun uppfördt stall för transportdjur, så inrättade att dessa där erhålla skydd mot väderlekens inverkingar, hvila samt tillfälle till fodring och vattning i erforderlig grad.

Anm. Å orter, där sådana stall ej finnas, böra ortsmyndigheterna draga försorg om, att transportdjur på annat sätt göras delaktiga af i ofvan antydt syfte nämnda förmåner.

§ 4.

Under kall årstid öfvertäckas transportdjuren med filter eller täcken, hvilka afsändaren bör anskaffa och hvilka fraktfritt till honom återsändas.

§ 5.

Vid djurtransport böra fullt pålitliga vårdare städse medfölja, för större djur en för hvart tiotal eller del däraf, för mindre djur en för hvart 25-tal djur eller del däraf. Befälet eller dess ställföreträdare bör öfvervaka, att vårdarna fullgöra sina åligganden. För enskilda djur, då egare eller vårdare ej medföljer, öfvertages vården af vederbörande befäl eller af den detsamma satt i sitt ställe.

§ 6.

Vid lastning och lossning af transportdjur tillkommer vederbörande befäl eller den detsamma därtill förordnar att vaka öfver, att desamma bedrifvas på ett hvad djurens behandling vidkommer lagenligt sätt.

§ 7.

Djur af olika slag äfvensom större och mindre sådana må ej sammanföras.

Sjuka djur, hvilka blott för erhållande af bot må till transport öfverlämnas, få på inga villkor sammanföras med friska djur.

§ 8.

Å ångfartyg bör den för djurtransport afsedda delen af fartyget vara afbalkad i afdelningar, enhvar inrymmande högst fyra fullvuxna djur. Inom hvarje afdelning skall tillräckligt rum beredas djuren, så att dessa bekvämt kunna intaga sin föda och lägga sig till hvila utan att komma i kollision med hvarandra. Transportdjur får ej genom bindning intaga en plågsam ställning. Golfvet under djuret

bör vara försedt med godt, tillräckligt torfströ eller halm. Djuren böra stå tvärskepps.

I järnvägsvagn, som bör vara täckt, placeras djuren i vagnens längdriktning så, att de ej vid tågens igångsättning eller stoppande genom svåra stötar skadas. Vagnen bör vara försedd med foderhäckar eller -hoar, så anordnade att de dels kunna flyttas högre eller lägre, dels borttagas, då vagnen behöfves för annat ändamål. Vattningen af djuren sker med ämbar och böra dessa fyllas med friskt vatten å station, där längre uppehåll sker. I öfrigt gälle hvad om djurtransport å ångfartyg stadgadt är.

Anm. 1. Svin böra transporteras i burar, högst två i samma bur.

Anm. 2. Yngre kalfvar skiljas alltid från försigkomna. Kalfvar under en ålder af 14 dagar få öfverlämnas till transport, om denna sker i korg eller säck, löst tillbunden om halsen. Sist nämnda djur böra i alla händelser egnas noggrann eftersyn af vårdare eller, om sådan ej medföljer, af vederbörande befäl eller dess ställföreträdare.

Anm. 3. Fjäderfä bör transporteras i rymliga burar, försedda med mat och vatten i utanför på burens fästa hoar.

Anm. 4. Lefvande fisk bör vara inrymd i sump, så att den städse kan ega tillgång till friskt vatten, samt bör tillses, att sumpen tillföres för fisken lämplig föda i tillräcklig mängd. Fisk kan ock transporteras i tillräckligt stora kärl, fyllda till $\frac{2}{3}$ eller $\frac{3}{4}$ med vatten (endast i vissa fall, såsom för sikyngel, helt fyllda). Vattnet bör så vidt möjligt då och då ombytas eller ännu bättre medelst in-pumpning af luft syrsättas. Utvändig iskylning af transportkärlet är nyttig, och bör så transporterad fisk i ty fall försändas i kylvagn.

Anm. 5. Kräfter och andra skaldjur få ej transporteras i vatten. De böra i stället frambefordras i små, lätta korgar eller låga lådor, som blott rymma ett mindre antal för att förebygga för hård packning, pressning och kväfning.

Vid djurtransport å landsväg vare sig denna sker till

fots eller i fordon böra ofvan sagda stadganden i tillämpliga delar lända till efter rättelse. Lag samma vare vid transport till sjöss i andra farkoster än ångfartyg.

§ 9.

I vagn å statens järnvägar må inlastas af hästar och större tjurar eller oxar högst 6 i hvarje, af mindre dito högst 8, af stutar och kor, mindre, 9—10, af dito, större, 8, af kvigor och ungboskap 12, af får, större, 35, af får, mindre, 40, af svin (ej i burar), mycket feta, högst 24, af dito, medelstora, 28, af dito, små, 30.

Å smalspåriga järnvägar bör antalet efter omständigheterna reduceras.

§ 10.

Kor däraf i behof böra under transporten mjölkas.

Kor i långt framskridet dräktighetstillstånd må ej till transport öfverlämnas, enär sådant förorsakar för tidig nedkomst.

§ 11.

Slakt af djur under transport bör ske i öfverensstämmelse med Hans Kejsersliga Majestäts nådiga förordning, gifven den 14 augusti 1902, angående hvad vid slakt af husdjur iakttagas bör.

§ 12.

Starka lastbryggor af tillräcklig bredd, försedda med sidostöd och tvärribbor för att hindra djuren att halka, böra finnas vid samtliga järnvägsstationer samt de hamnplatser, där djurtransport eger rum. Å de förra anskaffas de af järnvägarnes styrelse, å de senare af resp. ortsmyndigheter.

§ 13.

Järnvägsvagn och fordon äfvensom fartygsdäck böra efter djurtransport noggrant desinficieras.

§ 14.

Transportdjuren afhämtas af emottagaren ofördröjligen efter tågs eller fartygs ankomst. Gör han ej detta, vare förfallen till nedan nämnda böter.

Afsändare af transportdjur ersätte fullt för foder, anskaffadt af järnvägs- eller ångbåtsbefäl, där den först nämnde försummat anskaffa sådant.

§ 15.

Brott emot föreskrifterna i denna förordning straffas med böter, högst mark, där ej gärningen är belagd med ansvar enligt Strafflagen.

Helsingfors den 20 januari 1906.

V. Lindman.

